

הכלוב

בלילה המתעורר
חדלו היערות לצמח
הקונכיות מקשיבות
הצלילים בברכות מאפירים
הפנינים נמסות בצל
ואני שב אליך

פניך רשומות על פני השעון
די מתחת לשערך
ואם הזמן שאת מראה משחרר את הצפרים
ואם הן עפות לעבר החרש
השעה לא עוד תהיה שלנו

שלנו הוא הכלוב המצעצע
שלנו כוס המים הגרושה
ההקדמה לספר
וכל השעונים מתקתקים
כל החדרים האפלים נעים
כל עצבי האויר חשופים.

ובהתעופפה
השעה המציצת לא עוד תשוב
והיה עלי להסתלק מכאן.

האח הקדושה

שקוע בשנתך היית. אשתך אף היא
ישנה. לצדך. כל האלונים העתיקים נשמו. לאט
מה לאט ליל-האביב האינטימי מאלה המעמקים
של צל דומם וקפוא-טללים לקראת היום.
אבל אני. ער. סמוך ובודד. נקראתי פתאם
בקול מרחק יותר מערפל אבל צלול יותר.
לא נשמע כלל, חרישי מחלום, קורא לי לקום
ולדשדש יחף במורד המדרגות לשאף אויר
חוצות, כה ענג ורדום, אוהז
בצלוחיתו משקע-רבר-חלב של ערפל.
משכך בקרינתו הרגועה של הירח המתבגר.
שם, כמתאר שחור באורם הנרק-איזובי, עמדו,
השיחים של בסתן קטן מצמח פרא בעשב שוטה.
משלמים כפרק מאידיליה של קלברט, אז
מלא פליאה על המגנט השלו שכך משכני ממשתי.
נדרתי לאורך הגן המגדר שיחי-עצבונית. מכשף. רגע
מסתורי וחקמקמק, כאשר עמדתני שם
מתבונן בשחור-הבית הלכן והלילי.
וכאיתי אור זך בוקע בעד לחרך
מאדם בורדים מעוכים. מן האש שהבהבה
כל הלילה באח הקדושה. ובעת דמדומי
השחר ברקיע המסרג ענפים, עמדה
בקסמה העז התנומה המגשמת, ושיר
ללא-מלים הפציע מן הדממה שבלבי, להנכח מה
קרובה שכנות נרה לבית. ג'ורג', ביצר
הנדודים בעצי מסתור-החרש, במקום בו פשרון-משורר
הוא כשריקה באפלה, מקום הצרורות הנקובים,
וכל המקלטים הסדוקים, עלינו לדעת
שאין עבורנו מקום לא ידוע או זר לחלוטין.
מצב שהוא עוינות כלו, אם אי-שם בוערת
שלהבתו הנאמנה של החזון הממתין לשיבתנו.

אלגיה

חבר, אשר מותו הבלתי־טבעי בעודו באבו
באביב השנה, באגדר־למוסקה וקר,
הוא כפצע מכער אשר לא ירפא:
מה אוכל לומר לך עכשו, בהיות אַזְנִיךָ
אטומות בעפר הנָכְרִי?
יתכן שהדבור לשוא; מוטב
פשוט לשבת לעתים בודד ואלם
ובזבובך עלאי של הרהור מאמץ
ורכוו הרגש לפני־ולפנים, לדמות
את צלך על חומת השנים הקורסת

לא אמר מלה בשבח או בגנות
המעשה אשר סימת בסבובו של ברו;
לא לבאר, להצטער או אף להסביר
את הפתוס העלום של שנות חיך —
נמהרות, נבוכות וחסרות ספוק —
אלה היו הבטלות של נעורינו
מבזבזות בצל־ההרים האימתני של
שואה אשר הקפיאה את מח עצמותיך;
הנדאות בקרבתה אשר הבריחה אותך תמיד
הרחק ממורשתך אשר בשדות־קמה ושמש...

אני רואה פניך באור־חמה עזין, עינים
מכנצות מחמת הסגורים, מאחורי זכוכית
חלון המכונית, בנסותך להתמכר
באבדן חושים לרעבתנותם החטופה של כבישים לבנים
מתפתלים לארצה של אירופה או אמריקה;
דמום ליד ההגה, עטוף בבהק
א־השקט שאין ניחוח שיריהו;
בערים של חנית־ארעי בדרכך
למצא מזור, נרק היין
עור נגדך בלינת־לילה בודדת במלון.

מין, אִמְנוּת ופוליטיקה: ערי מקלט
עלובות! התנסית בכל דבר,
בחיוך פנימי מעשה מי שקבל
על עצמו להשתתף בכל משחק מסבך
ואהוב על מבגרים. אבל הבחורות נראו לך
פה מוערות לעויתי הרגש; ושמת
היצר השבעה כה בתחלף
ומרעיבה. כה קשה היה לדבק באמונה
בתכליתו של העולם; או אפילו
בגאלתו של העולם באמצעות "מצע המפלגה"...

מסגר במעטה-השריון הזהיר
של שנינות ושיוון-נפש, נרכז
רק מעטים חדרו אל קלסתרה הסמוי של החנכה,
אתה המתנת יומם נלילה לקריסת כל הקיעים;
לרגעים מכה-אימה בלך
בתחושת ההשתנקות בקלפתך הפריכה;
רואה את כליון העולם בלתי-נמנע
יותר ויותר משבוע לשבוע, עד
אשר התלקחה בשאגה התבערה
ומן הלהבות נמלטת אפוף עשן.

לגמר לבסוף בגלות פושטת רגל
בזו העיר הבזויה, גיא חיונו של יוליסס, ושם.
בזרוע המלחמה בכל הארצות תלי-קבר אלימים.
נכנעת סופית לאפלת פראותו של
גורל סתום ששתף כל ימצא לו...
נאפילו במותך האלמוני אני רואה
את הזך הסמוי של הילד הבודד
הנשא, תועה בגני הטיחה סחופי הסער,
רכוב על גב פלבו הנכה
באטיות אל תוך האפלה.

אורפיאוס בשאול

מספים של צוק
ודמעות של אבן,
עלים לחים בסדק רם של הרקיע:
מצד לצד היולונות
מוסטים בידים צפודות.

והוא בא בנשאו נבל מנפץ,
עוטה גלימות כחלות במלך.
מתבונן בעד עינים כדרך נקבים בפרגוד;
והים המרחק נשמע במעמץ,
מזמן לזמן, בנשיבת הרוח הפתאומית,
בלחן סדוק.

מתוך שנתו, מזמן לזמן,
מבין שפתים פעורות למחצה,
נפלטות המלים הנבוכות המנסות לגולל
ספור של לילו הבהיר
ויומו המכנה בצל
הדאיות המרקיעות של מחשבה מתחת לחמה
מעל לאי כל הימים
וכל המדבריות, הפרים, המישורים
של ארץ-נכר מביכה.

הוא ישן ונבלו המנפץ בין ידיו,
סביב לתנומתו מוסטים
היולונות הצפודים, הדמעות והעלים הלחים,
מסביב-צוק צוננים מסתירים את הרקיע עד אינסוף.